

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděžda Řehákové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Praha 6, Bělohorská 2428, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2011 č.j.: ČOI 391/11/O100/4000/07/11/Ši/Št

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23.11.2010 č.j. 38-40/07/Fry/Inf/CHa, ČOI 96009/10/4000 tak, že původně uložená pokuta byla žalobci z částky ve výši 70 000 Kč snížena na částku ve výši 60 000 Kč a ve zbývajících částech bylo rozhodnutí potvrzeno.

Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona č. 634/1992Sb., o ochraně spotřebitele v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), jelikož:

- porušil § 10 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 29.11.2006 v provozovně v Ostravě Zábřehu ulice Výškovická 44/3086 bylo kontrolou dokončenou dne 19.2.2007 zjištěno, že u výrobku Světelná záclona – řetěz, typ LV-80C, který byl vystaven v prodejní místnosti a určen k prodeji, žalobce nezajistil, aby jím prodávaný výrobek byl přímo viditelně a srozumitelně označen údaji potřebnými dle povahy výrobku k jeho užití ve smyslu ČSN EN 60 598-2-20 čl. 20.5.1 písm. a), f), když výrobek byl označen elektrickými údaji světelných zdrojů avšak tento

světelný řetěz s nenormalizovanými světelnými zdroji (světelný zdroj zasouvacího typu) nebyl označen informací udávající, že náhradní světelné zdroje musí být stejného druhu jako u původní dodávky, nebo druhu uváděného výrobcem;

- porušil § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 22.1.2007 v provozovně v Karviné, ulice Žižkova 2015/2 u 1 druhu/1 kusu výrobku zakoupeného v kontrolním nákupu (úsporná žárovka – účtována částkou 84,90 Kč) a u dalších 26 druhů výrobků v prodejní nabídce – spotřební zboží (2 druhy růžků, chňapka, plastová dóza, 2 druhy pálek, fixy, osvěžovač vzduchu, desky s klipem, zápisník, vodové barvy, váza, desky na dokumenty, obrázkové album, hrnek „Jumbo“, chrastítka, podložka, fotorámečky, 2 druhy úsporných žárovek, filofun, lampa petrolejová, sklenky na víno, mapa „rozhledna, podnos, květináč a osvěžovač vzduchu – viz strana 4 kontrolního protokolu ze dne 22.1.2007) neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně prodáváných výrobků zřetelným označením výrobku cenou, nebo informací o ceně výrobku jinak vhodně nezpřístupnil;
- porušil § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 25.1.2007 v provozovně v Kopřivnici, ulice Štefánikova 1410, v kontrolním nákupu v hodnotě 1360,20 Kč bylo zjištěno, že neprodal výrobek za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a cenu při prodeji výrobku nesprávně účtoval v neprospěch spotřebitele. Konkrétně u 1 balení mlýnku na pepř, kdy původní správná částka 70 Kč byla nesprávně účtována částkou vyšší o 219 Kč, tedy částkou ve výši 289 Kč (spotřebitel byl o ceně výrobku informován prostřednictvím vývěsky s informací: „jednotná cena 1 ks 70 Kč – viz příloha č. 3 kontrolního protokolu ze dne 25.1.2007);
- porušil § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 25.1.2007 v provozovně v Kopřivnici, ulice Štefánikova 1410, u sedmi druhů výrobků zakoupených v kontrolním nákupu spotřebního zboží (otvírák na sekt, ozdobné gumičky, rozlišovače A-2, 1 balení pastelek, vánoční dekorace, 1 balení voják s doplňky, 1 balení sada na vlasy - viz strana 3 kontrolního protokolu ze dne 25.1.2007) neinformoval spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně prodáváných výrobků zřetelným označením výrobku cenou, nebo informací o ceně výrobku jinak vhodně nezpřístupnil;
- porušil § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele tím, že dne 5.2.2007 v provozovně v Opavě, ulice Hlučinská 49, v kontrolním nákupu v hodnotě 825 Kč žalobce neprodal výrobek za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a cenu při prodeji výrobku nesprávně účtoval v neprospěch spotřebitele částkou vyšší o 50 Kč tak, že výrobek Lampa stolní Cassiopeia byla žalobcem namísto správné částky 100 Kč účtována částka 150 Kč (spotřebitel byl o ceně výrobku umístěného v koši informován prostřednictvím označení ceny „jednotná cena za 100 Kč různé druhy“);

V souladu s § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, že rozhodnutí je věcně a právně nesprávné, nepřezkoumatelné a uložená výše pokuty je nepřiměřená. Konkrétně žalobce odvolací námitky směřoval zejména do posouzení zákonných hledisek, majících význam pro výši uložené pokuty. Poukázal na to, že předmětem řízení bylo projednání deliktů spáchaných před 4 lety. Značný časový odstup zapříčinil, že trest již nemůže mít preventivní povahu, nýbrž pouze represivní, což měl žalovaný zohlednit a zmírnit jej. Navíc v mezidobí u dvou ze tří spáchaných deliktů došlo k desetinásobnému snížení horní hranice sazby pokuty. Žalobce v odvolání navrhl uložení přiměřené pokuty nepřevyšující částku 20 000 Kč. Nesouhlasil se způsobem vypořádání správního orgánu I. stupně s hlediskem způsobu jeho protiprávního jednání, neboť u každého

správního deliktu pouze znovu popsal žalobcovo jednání bez uvedení konkrétních skutečností individualizujících závažnost jeho jednání. Výjimkou bylo hodnocení intenzity nesprávného účtování. Taktéž nesouhlasil se způsobem vypořádání správního orgánu I. stupně z hlediska následku jeho protiprávního jednání, neboť pouze popsal, jakým jednáním naplnil skutkovou podstatu dotčených správních deliktů, jaké újmy jsou logickým a neopomenutelným následkem jeho jednání a jak tím byl ohrožen nebo porušen zákonem chráněný zájem, a tedy naplněn objekt skutkové podstaty deliktu. Namítal porušení zásady zákazu dvojího přičítání jednak z důvodu, že správní orgán I. stupně hodnotil v jeho neprospěch skutečnosti naplňující znaky skutkové podstaty dotčených správních deliktů, a rovněž tak z důvodu absence úvah, na základě kterých dospěl správní orgán I. stupně k závěru o závažnosti porušení práv spotřebitele (nad rámec typové závažnosti deliktu) a ke konkrétní výši pokuty. Žalobce vytkl správnímu orgánu I. stupně, že v napadeném rozhodnutí použil neurčitý termín „nedostatek profesionální způsobilosti“, jehož konkrétní obsah nikterak pojmově nevymezil.

Žalovaný při posouzení odvolacích námitek vycházel z toho, že se žalobce dopustil správních deliktů, které byly bezpečně prokázány a spočívaly ve výše uvedeném protiprávním jednání žalobce. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně nepochybil při právním hodnocení věci, ani se nedopustil procesních vad, které by měly dopad na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Akcentoval, že správní orgán I. stupně řádným způsobem zjistil skutkový stav věci, který ani nebyl žalobcem sporován. Výši uložené sankce se rozhodl snížit, neboť od spáchání správních deliktů uplynula značná doba a mezitím došlo ke snížení maximální hranice výše sankce, kterou lze za tyto uložit. Žalobcem navrhovanou výši sankce však neakceptoval, neboť spáchané správní delikty byly natolik závažné, že jím navrhovaná výše sankce by nesplňovala nejen represivní, ale ani preventivní funkci. Při stanovení výše sankce žalovaný uvedl, že vyšel z absorpční zásady, tedy per analogiam dle zákona o přestupcích, kdy se sankce ukládá podle nejprísněji postižitelného přestupku. Sankce tak byla uložena dle nejprísněji postižitelného správního deliktu. V tomto případě byly nejprísněji postižitelné dva správní delikty, a to správní delikt uvedený v ustanovení § 24 odst. 7 písm. a) a h) zákona o ochraně spotřebitele. Za tyto lze uložit podle ustanovení 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele pokutu do výše 5 000 000 korun. Dále přihlédl k tomu, že celková závažnost zjištěného protiprávního jednání žalobce byla poměrně vysoká, neboť se dopustil několika správních deliktů. Konkrétně žalobce nesplnil povinnost poctivého prodeje výrobků, poskytl informaci o ceně v rozporu s § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a neuvedl informaci, že náhradní světelné zdroje musí být stejného druhu jako u původní dodávky, nebo druhu uváděného výrobcem, přičemž nesplnění posledně vypočtené povinnosti je způsobilé přímo ohrozit spotřebitele na zdraví a životě.

Ke způsobu spáchání správního deliktu uvedl, že přitěžující okolnost spatřuje v tom, že žalobce předražil kontrolní nákupy v neprospěch spotřebitele dvakrát, a to jednou o částku 219 Kč a podruhé o částku 50 Kč, tedy se jednalo vždy o poměrně vysoké rozdíly v cenách. Jako další přitěžující okolnost hodnotil skutečnost, že spotřebitel nebyl informován o ceně vícero druhů zboží, což bylo zjištěno a prokázáno ve dvou kontrolách ve dvou různých provozovnách žalobce. Dovodil, že se tedy nejednalo o náhodné jednorázové nedopatření ze strany žalobce. Jako poslední přitěžující okolnost posoudil neinformování spotřebitelů ze strany žalobce o pravidlech manipulace s elektrickými výrobky. Přičemž neodbornou manipulací s nimi a jejich zdroji, včetně informace o použitelnosti náhradních světelných zdrojů, by mohlo dojít na straně spotřebitelů k vážné újmě na zdraví a životě. Na druhé straně jakožto polehčující okolnost hodnotil skutečnost, že žalobce v posuzované věci nejednal úmyslně protiprávně.

Žalovaný ohledně následků protiprávního jednání žalobce dospěl k názoru, že jeho jednáním došlo jednak ke krácení práva spotřebitele na správné účtování cen, neboť zboží

bylo předraženo jednou až trojnásobně a podruhé o jednu třetinu. Dále tím, že nebyl spotřebitel řádně informován o ceně výrobků, došlo ke zkrácení jeho práva rozhodnout se o koupi zboží, neboť cena je jedním z rozhodujících faktorů při koupi zboží. Také tím, že žalobce neinformoval řádně spotřebitele o manipulaci s elektrickými výrobky (resp. použití náhradního světelného zdroje), mohlo dojít k ohrožení zdraví a života spotřebitele.

S ohledem na výše uvedené žalovaný přistoupil k vyměření úhrnné sankce ve výši 60 000 Kč. Žalovaný zároveň zdůraznil, že uložená sankce se neodchyluje v neprospěch žalobce a je v souladu s výši pokut ukládaných dozorovým orgánem v obdobných případech.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě obdobně jako v odvolání ve správním řízení nejprve uplatnil pouze obecná tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Nezákonnost spatřoval v tom, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí orgánu I. stupně, aniž proto byly splněny zákonem stanovené podmínky. Dále namítal jak nesprávné právní posouzení věci, tak nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí s tím, že jsou v rozporu se skutečným stavem věci a nemají oporu ve spisech. Taktéž sporoval výši uložené pokuty jako nepřiměřenou.

Konkrétně žalobce namítal, že uložená pokuta nebyla řádně přezkoumatelným způsobem správními orgány stanovena a její výše je nepřiměřená. Tvrdil, že hodnocení hledisek způsobu a následků protiprávního jednání kladené mu za vinu, nebylo správními orgány přezkoumatelně odůvodněno, neboť v obou rozhodnutích absentuje uvedení konkrétních skutečností, individualizujících závažnost jeho jednání a naplnění objektivní stránky skutkové podstaty deliktu. Tvrdil, že správními orgány zaujaté posouzení je i v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Porušení této zásady spatřoval v tom, že skutečnost, že se dopustil několika správních deliktů, žalovaný zohlednil jednak v rámci uložení úhrnného trestu, a rovněž tak při hodnocení poměrně vysoké závažnosti jeho protiprávního jednání. Dále v tom, že žalovaný jako přitěžující okolnost posoudil i skutečnosti naplňující znaky skutkových podstat správních deliktů. Poukázal na to, že v úvahách o konkrétní výši pokuty nelze zohlednit skutečnosti významné pro posouzení, zda a jaký delikt byl spáchán a jakou sankci lze za něj uložit. Jako příklad uvedl, že žalovaný dvakrát zhodnotil porušení povinnosti stanovené v § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele jednak, konstatováním, že se dopustil předmětného správního deliktu a dále v rámci posouzení hlediska závažnosti jeho jednání opět hodnotil rozdíl mezi účtovanou a deklarovanou cenou jako významný.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí, neboť neobsahují žádné hodnotící úvahy týkající se následků jeho protiprávního jednání. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.04.2006 č.j. 4 As 14/2005-84, dle kterého: „jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující. Uvede-li správní orgán pouze tolik, že k nějakému aspektu přihlédl, aniž by sdělil jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou k tomuto aspektu přiřadil, stává se takové tvrzení do značné míry neurčitým a důsledku toho i nepřezkoumatelným“.

Žalobce dále namítal, že žalovaný neaplikoval absorpční zásadu správně, když neuvedl, za který ze dvou nejprísneji postižitelných správních deliktů je žalobci ukládána

sankce. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.09.2005 č.j. 6 As 57/2004-54, v němž je uvedeno: „*Judikaturou ve správním soudnictví bylo v minulosti připuštěno užití analogie legis pokud jde o případy reálné konkurence (více činného souběhu) správních deliktů při nedostatku speciální právní úpravy, tedy aplikaci tzv. absorpční zásady. Její podstata tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)*“. Rovněž zopakoval, že sankce již s ohledem na časový odstup nemůže splňovat preventivní funkci, nýbrž pouze funkci represivní. Navíc uvedl, že se žalovaný s touto žalobcovou, již v odvolání uplatněnou námitkou, v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Další námitka, se kterou se žalovaný dle žalobce nevypořádal v odvolacím řízení, se týká pojmu „nedostatek profesionální způsobilosti“, který byl v rozhodnutí použit bez náležitého vysvětlení jeho obsahu.

Žalobce nesouhlasil s právním posouzením věci žalovaným. Tvrdil, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s ustanovením § 12 odst. 2 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, osobou k tomu oprávněnou. Dle výše citovaného ustanovení zákona mělo být vydáno ústředním ředitelem žalovaného a nikoli pouze osobou „pověřenou vedením“.

Závěrem opět pouze v obecné rovině namítal, že se žalovaný nezabýval jeho odvolacími námitkami a nepřezkoumal prvoinstanční rozhodnutí postupem podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce má za to, že žalovaný pouze uvedl vlastní hodnocení bez vazby na prvoinstanční rozhodnutí a podané odvolání.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byla zrušena a žalobci přiznány náklady řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že námitku žalobce týkající se nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nevypořádání se s odvolacími námitkami považuje za zcela účelovou. Napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy i se základními zásadami správního řízení. Odmítl výtku žalobce, že při stanovení výše pokuty žalovaným došlo k porušení zásady dvojího přičítání. Zdůraznil, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že skutkové podstaty správních deliktů, respektive skutečnosti naplňující znaky jednotlivých skutkových podstat, byly zmíněny pouze obecně a zrekapitulovány a nebyly hodnoceny k jeho tíži. V této souvislosti citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.06.2011 sp.zn. 9 Ca 236/2008, dle kterého: „*při úvaze o přiměřenosti ukládané sankce se tak správní orgán nemůže zcela oprostít od posouzení samotného jednání, a to tím spíš, že zákonem vymezená hlediska k nimž je povinen při ukládání pokuty přihlídnout zpravidla na znaky tohoto jednání přímo odkazují*“.

Nesouhlasil ani s námitkou uložení nepřiměřené výše pokuty, neboť tvoří pouze 1,2% zákonného rozpětí pro uložení sankce a byla řádně odůvodněna.

K výtce týkající se neoprávněné osoby, která měla vydat napadené rozhodnutí, žalovaný uvedl, že Ing. Jan Štěpánek byl ústředním ředitelem České obchodní inspekce, a to na základě jmenování ministrem průmyslu a obchodu.

Uvedl, že žalobcem sporovaný pojem „nedostatek profesionální způsobilosti“ jím byl vyložen nepřímou v rozhodnutí následujícím textem: „*nebylo v daném případě prokázáno, že by šlo ze strany společnosti o jednání úmyslné*“.

Žalovaný závěrem zdůraznil, že řádně zjistil skutkový stav ve věci, veškeré rozhodné skutečnosti jím byly také řádně posouzeny jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce a napadené rozhodnutí včetně uložení sankce je řádně odůvodněno.

Městský soud v Praze o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V dané věci mezi účastníky řízení není sporná otázka naplnění skutkové podstaty správních deliktů podle § 3 písm. c), § 10 odst. 1 písm. a), § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty ust. § 24 odst. 7 písm. a), c), h) zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce nenamítal, že by se nedopustil porušení zákona o ochraně spotřebitele, nevyvracel skutková zjištění kontrolního orgánu ani to, že by jeho jednání nenaplněovalo v konkrétně zjištěných případech znaky skutkové podstaty uvedených správních deliktů. Nečinil tak v odvolání a nečiní tak ani v podané žalobě. Soud proto, a na základě podkladů správního řízení, jimiž jsou zejména 4 kontrolní protokoly, vzal za prokázané a nesporné, že se žalobce dopustil jednání v rozporu se zákonem, která spočívají v tom, že žalobce ve čtyřech provozovnách v Ostravě Zábřehu, Karviné, Kopřivnici a Opavě prodal do kontrolního nákupu výrobky, které nebyly řádně označeny potřebnými údaji dle povahy výrobku k jeho užití, podvackrát neinformoval spotřebitele o ceně prodáváných výrobků zřetelným označením výrobku cenou a nesprávně účtoval v neprospěch spotřebitele výrobky při prodeji.

S ohledem na výše uvedené je třeba žalobní námitky vymezit tak, že žalobce se svými obecnými žalobními tvrzeními o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve spojení s konkrétní argumentací směřovanou téměř výlučně do stanovení výše pokuty se domáhá zejména přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu správního uvážení o výši pokuty.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele prodávající je povinen prodávat výrobky a poskytovat služby za ceny sjednané v souladu s cenovými předpisy a ceny při prodeji výrobků nebo poskytování služeb správně účtovat; při konečném účtování prodáváných výrobků a poskytovaných služeb v hotovosti se celková částka zaokrouhluje vždy k nejbližší platné nominální hodnotě zákonných peněz v oběhu.

Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele prodávající musí zajistit, aby jím prodávané výrobky byly přímo viditelně a srozumitelně označeny označením výrobce nebo dovozce, popřípadě dodavatele, a pokud to povaha výrobku nebo forma prodeje vyžaduje, názvem výrobku, údaji o hmotnosti nebo množství nebo velikosti, popřípadě rozměru, dalšími údaji potřebnými dle povahy výrobku k jeho identifikaci, popřípadě užití.

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle § 3,

Podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele prodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2,

Podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.

Podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), e), h) a odstavce 8.

Podle § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ČOI“) v čele České obchodní inspekce je ústřední ředitel, kterého jmenuje, řídí a odvolává ministr průmyslu a obchodu. V čele inspektorátu je ředitel, kterého řídí ústřední ředitel.

Podle § 12 odst. 1 zákona o ČOI při určení výše pokuty a pořádkové pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Podle § 12 odst. 2 zákona o ČOI o odvolání proti uložení pokuty nebo pořádkové pokuty rozhoduje ústřední ředitel.

Předně soud uvozuje, že námitky žalobce o nezákonnosti, nepřezkoumatelnosti, věcné nesprávnosti, nesprávném právním posouzení, chybějících náležitostech napadeného rozhodnutí, uplatněné pouze v obecné rovině nejsou bez dalšího relevantními námitkami ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Proto soud neposuzoval jako žalobní námitky ta tvrzení žalobce, jež nebyla žalobcem blíže rozvinuta nad rámec obecných formulací.

Konkrétně žalobce namítal nepřiměřenou výši správními orgány uložené pokuty. Soud však v tomto případě nezjistil nepřiměřenost uloženého trestu, neboť § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele umožňuje za žalobcem spáchaný správní delikt uložit pokutu až ve výši 5 000 000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta pouze ve výši 60 000 Kč, tzn.

v dolní relaci daného trestu. Soud již z tohoto náhledu neshledal uloženou pokutu za *nepřiměřeně* vysokou. Dále se žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal s jednotlivými hledisky, která jsou podle zákona významná pro stanovení výše pokuty dle §12 odst. 1 zákona o ČOI. Úvahy, které žalovaného vedly k uložení pokuty žalobci ve výši 60 000 Kč, jsou v napadeném rozhodnutí popsány dostatečně srozumitelným a určitým způsobem a soud se s nimi ztotožňuje. Žalovaný nepochybil, když přihlédl k zásadnímu významu objektu dotčených správních deliktů, jímž je mj. zájem na ochraně zdraví a života spotřebitelů a na poctivém prodeji výrobků. Vysvětlil, proč přistoupil ke snížení správním orgánem I. stupně původně stanovené sankce ve výši 70 000 Kč. Zohlednil, že od spáchání deliktů žalobce uplynula již značná doba a taktéž došlo ke snížení zákonem stanovené horní sazby dotčených správních deliktů.

Žalovaný správně jako přitěžující okolnost posoudil předražení kontrolních nákupů u žalobce, a to vždy v poměrně vysoké částce jednou až trojnásobně a podruhé o jednu třetinu. Taktéž skutečnost, že spotřebitel nebyl řádně informován o ceně vícero druhů zboží, ve dvou na sobě nezávislých provozovnách, správně posoudil jako přitěžující okolnost a logicky dovodil, že četnost zjištěných pochybení značí, že jednání žalobce nelze hodnotit jako náhodné a jednorázové nedopatření. Navíc tím, že spotřebitel nebyl řádně informován o ceně výrobků, došlo ke zkrácení jeho práva rozhodnout se o koupi zboží, neboť cena je jedním z rozhodujících faktorů při koupi zboží. Jako poslední a zároveň nejzávažnější přitěžující okolnost byla žalovaným vyhodnocena neinformovanost spotřebitelů o pravidlech manipulace s elektrickými výrobky ze strany žalobce, neboť tímto jednáním mohlo dojít až k jejich ohrožení na životě a zdraví. Na druhé straně při stanovení výše pokuty žalovaný přihlédl k polehčující okolnosti, že se žalobce výše uvedených protiprávních jednání nedopustil úmyslně.

Žalobce sice tvrdil, že vlivem uplynutí dlouhé doby od okamžiku spáchání správních deliktů již nelze v uložení sankce spatřovat její preventivní funkci. K tomu soud poznamenává, že sankce má mít kromě funkce preventivní také funkci represivní. Uložení pokuty žalobci představuje důrazné varování před porušováním zákazu klamavých praktik vůči spotřebitelům, kterým je ochrana citovaným zákonem poskytována. Dle názoru soudu uložení pokuty žalobci zcela jistě splnilo jak preventivní funkci pokuty tím, aby jej přimělo v dalším jednání respektovat ustanovení zákona o ochraně spotřebitelů, tak represivní funkci pokuty, a to jako trest (negativní zásah do majetkové sféry žalobce) za rozhodně nikoli bagatelní protiprávní jednání, jehož se žalobce dopustil, byť ne třeba úmyslně.

Dále žalobce namítal porušení zásady dvojího přičítání k tíži žalobce, neboť správní orgány neuvedly, za který ze dvou nejpřísněji postižitelných správních deliktů byla žalobci sankce uložena. Soud nejprve poznamenává, že zásada zákazu dvojího přičítání je primárně trestněprávní zásadou. Lze ji stručně vymezit tak, že má zabránit tomu, aby se jedna a tatáž skutečnost určité kvantity a kvality (intenzity) přičítala pachateli dvakrát, a to jednou jako znak skutkové podstaty (při hodnocení viny) a podruhé jako okolnost přitěžující či polehčující (při ukládání trestu). Žalovaný i orgán prvního stupně postupovali správně, když nejprve posoudili, zda jednání žalobce naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty příslušného správního deliktu a následně při zvažování výše pokuty vycházeli z různých kvalitativních a kvantitativních aspektů, následků či závažnosti, jimiž se to které deliktní jednání žalobce projevovalo. Soud posoudil způsob uložení výše pokuty správními orgány v souladu s absorpční zásadou, neboť byla uložena dle nejpřísněji postižitelného správního deliktu. V tomto případě byly nejpřísněji postižitelné dva správní delikty, a to ve zcela shodné výši zákonem stanovené hranice sankce, tudíž je zcela logické, že správní orgány určily výši sankce dle dotčených nejpřísněji postižitelných deliktů. Dle náhledu soudu tak absorpční zásada byla v tomto případě aplikována řádným a odůvodněným způsobem.

Pokud žalobce na podporu svých tvrzení odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2005 č.j. 6 As 57/2004 – 54 není tento odkaz případný, jelikož v rozhodnutí je zdůrazněna potřeba, aby kromě popisu jednání, jímž se měla určitá osoba dopustit správního deliktu a stanovení výše sankce, bylo jednoznačně vymezeno, za jaký správní delikt se sankce ukládá. Přičemž v napadeném rozhodnutí bylo jednoznačným způsobem uvedeno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.

Soud nepřisvědčuje ani námitce, že rozhodnutí správních orgánů neobsahují žádné hodnotící úvahy, čímž jsou nepřezkoumatelná. Dle názoru soudu bylo žalobou napadeným rozhodnutím respektováno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2006 č.j. 4 As 14/2005 – 84, podle kterého je při stanovení konkrétní výše pokuty třeba jasně a precizně sdělit jednotlivé logické kroky správního orgánu spolu s hodnotou přikládanou zvažovaným přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. Jak již bylo uvedeno podrobně výše, při uložení pokuty byla správními orgány uvážena řada relevantních okolností a pro její uložení byly naplněny veškeré zákonem předepsané předpoklady. Nad to soud konstatuje, že neshledal v žalobou napadeném rozhodnutí rozpor výroku s jeho odůvodněním, neboť rozhodnutí obsahuje náležité právní závěry, které vyplývají z rozhodných skutkových okolností a v nich uvedené důvody jsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Odůvodnění rozhodnutí je logické, vyplývají z něj skutkové a právní důvody, které vedly žalovanou k vydání rozhodnutí (v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu). Soud má rovněž za to, že sporovaná rozhodnutí nevybočila z mezí a z hledisek stanovených zákonem, jsou v souladu s logickým usuzováním a předpoklady daných úsudků jsou, resp. byly zjištěny procesním postupem. Dále soud zdůrazňuje, že řízení u správního orgánu prvního stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56).

V návaznosti na výše uvedené hodnocení nelze pokutu, kterou žalovaný ve výsledku žalobci uložil a jejíž výše odpovídá toliko 1,2 % procentům maximální zákonné sazby, považovat za nepřiměřenou.

Ohledně výtky žalobce, že ve správních rozhodnutích použitý pojem „nedostatek profesionální způsobilosti“ je zcela neurčitým, soud uvádí, že slovní spojení „profesionální způsobilost“ není žádným abstraktním a nejasným pojmem. Slovní spojení bylo použito pouze k bližší specifikaci postavení žalobce jakožto podnikatele - profesionála, který měl vystupovat vůči spotřebitelům na očekávané odborné úrovni s určitou mírou pečlivosti. Tedy jinými slovy měl v obchodních vztazích vystupovat s profesionalitou vyplývající z takového postavení. O tom, že ve výše uvedeném obvyklém smyslu tento „pojem“ pochopil i žalobce, svědčí jeho argumentace v odvolání, kdy tvrdil, že: *„jakémukoli nedostatku profesionální způsobilosti nenasvědčuje ani četnost pochybení, když nesprávně byly účtovány 1 položka ze 17 a 1 položka z 27 a neoznačeno cenou bylo 27 položek ze 150 a 7 položek ze 120“*. Soud tuto námitku posoudil jako zcela účelovou.

Soud nevešel ani na námitku žalobce, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno oprávněnou osobou. Podle § 1 odst. 2 zákona o ČOI stojí v čele České obchodní inspekce ústřední ředitel, kterého jmenuje, řídí a odvolává ministr průmyslu a obchodu. Ten dle § 12 odst. 2 téhož zákona rozhoduje o odvolání proti uložení pokuty. V daném případě napadené rozhodnutí vydal Ing. Jan Štěpánek, který byl v roce 2010 ministrem průmyslu a obchodu pověřen vedením České obchodní inspekce a následně v roce 2011 byl jmenován jejím ústředním ředitelem. Dle náhledu soudu tak bylo napadené rozhodnutí vydáno oprávněnou osobou.

Soud závěrem shrnuje, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, není nepřezkoumatelné, žalovaný se řádně vypořádal s veškerými odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí. Tedy správní orgány se nedopustily žalobcem tvrzených vad řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost jejich rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. března 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.